

whispers OF YOU

suttogások

THE LOST & FOUND 1.

fine
selection

CATHERINE COWLES

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

CATHERINE COWLES

whispers
OF YOU
suttogások

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Prologus

Wren

A MÚLTBAN

ÖSSZESZŰKÜLT SZEMMEL méregettem a nemezisemet. Félrehajtottam a fejem, mintha csak a kalapomat billenteném meg egy régi westernben. Megesküdtem volna rá, hogy az a bestia csúfolkodik velem.

– Az ég szerelmére, légyszi, ne éj el!

A csirke és a zöldségek a sütőtepsiben nem reagáltak. Soha nem szoktak. Nemtetszésüket azzal fejezték ki, hogy szénné feketedtek, bármit is próbáltam tenni ez ellen.

Hetekig gyakoroltam. Valahányszor megjelentem a hentesüzletben, Sal együttérzően rám mosolygott, aztán hátrament, hogy hozzon nekem egy újabb csirkét. Újra meg újra megpróbált tippemet adni. Még recepteket is nyomtatott, és kiszedte nekem a belsőseégeket.

Fejlődőképesnek bizonyultam. De bár az eredményt meg lehetett enni, továbbra sem volt túl gusztusos. Elsuttogtam egy alig hallható fohászt, kinyitottam a sütőt, és becsúszttam a tepsit. Becsuktam az ajtót, és rátapasztottam a kezemet, majd behunytam a szemem.

– Kérek, kérek, *kérek!*

A sült csirke és a krumplipüré volt Holt kedvenc étele. Amikor el-kértem az anyukájától a receptet, lágyan mosolyogva adta át nekem, és a szeme fényesen ragyogott. *„Ez egy családi recept. Még a dédnagy-anyámé volt. De tudom, hogy nálad jó kezekben lesz.”*

A szám szélét rágsáltam, miközben a sütőt bámultam. A tudóm-tájékán gyökeret vert az ismerős szorítás. Annyira akartam, hogy jól sikerüljön. Sőt tökéletesen.

Ha Holt most itt lenne, alighanem a fejem búbjára nyomná az ajkát, és figyelmeztetne, hogy lélegezzek rendszeren. Hogy a cselekvés mögött rejlő szándék számít, nem az eredmény. Aztán pedig megenné a világ legrosszabb, szénné égetett madársültjét is, ha ezzel mosolyt varázsolna az arcomra.

Mintha kizárólag a gondolataimmal idéztem volna meg, megcsörrent a telefonom a konyhapulton – ez a csengőhang egyedül az övé volt. Nem mintha szükségem lett volna egy speciális csengőhangra Holtnak. Egy kezemen meg tudtam volna számolni, hányan vannak, akik rendszeresen hívnak. Holt. A húga, Grae. Két másik barátom az iskolából. A nagymamám.

A szüleim, akik minden adandó alkalommal leléptek, és annyiféle helyre utazgattak, hogy nem is bírtam nyomon követni, természetesen nem tartoztak ezek közé. Miközben a telefonoméért nyúltam, megpróbáltam visszaidézni, hogy Cincinnatiiban vagy Chicagóban van-e az a konferencia, ahova ezen a hétvégén mentek.

A szám felfelé görbült, amikor felemeltem a telefonomat. A kijelzőn felvillanó fotó a kedvenc képem volt – Holt körém fonta a karját, az ajka a halántékomhoz simult, és a mélykék szeme ragyogott. Az arcomon ülő nyálas vigyor mindent elárult: számomra a legboldogabb hely a világon az ő karjai közt van.

Végigsiklaltam a hüvelykujjamat a kijelzőn.

– Remélem, nem azért hívsz, mert meg kellett mentened egy fán ragadt cicát, és emiatt most késni fogsz.

Átszűrődött a vonalon Holt kuncogása. Mélyebb volt már, mint amikor két évvel ezelőtt összejöttünk. Egy hang, amitől kellemes borzongás futott végig a bőrömon.

Ez a hozadéka annak, ha az ember egész életében ismer valakit. Minden egyes életszakaszát láthatod. Egy egész életnyi kuncogást játszhattam le magamban újra meg újra – a kisfútól a tinédzseren át a férfvá válásig. Hallhattam, ahogy a kor utat talált ebbe a hangba, és rekedtessé változtatta.

– Nem fogok késni, Tücsök! Csak azért hívlak, hogy nincs-e szükséged valamire a boltból, amit odafelé menet elhozhatok.

Végigpásztáztam a konyhát. Kész katasztrófa volt, de maradt még időm rendbe tenni.

– Azt hiszem, jól megvagyok. Csak rád van szükségem.

– És ez mindig is így lesz.

Melegség sugárzott a hangjából, ami már oly sok durva élt elsimítgatott bennem. Azt, amit a szülők állandó távolléte okozott, és hogy szinte egy szál egyedül éltem egy üres házban. Azt, amit az okozott, hogy sosem éreztem magam elég jónak, akármilyen szuper jegyeim voltak és akármennyi tanterven kívüli foglalkozáson vettem részt. Holttal képes voltam egyszerűen csak *létezni*.

– Ez jól hangzik – válaszoltam halkan.

Hangok csendültek fel a háttérben.

– Ez Nash. Megígértem neki, hogy segítek a biciklijével.

A hangok erősödtek. A Hartley-ház tipikus kakofóniája hallatszott. Négy fiú- és egy lánytestvérrel mindig is alig féken tartott káosz uralkodott az otthonukban. Imádtam ezt. Annyira különbözött az enyém steril csendjétől.

– Köszönj neki a nevemben.

– Kis Williams, szállj le a bátyám golyóiról tíz percre, jó? – szólt bele Nash.

Dulakodás és egy nagy nyögés hallatszott.

– A francba, Holt! Ez fáj!

Holt halk morgást adott ki.

– Ez történik, ha seggfej vagy.

Nem tudtam megállni, hogy ne nevessem el magam hangosan.

– Hallottam ám, Wren! – tért vissza Nash hangja. – És nem fogom elfelejteni, hogy kikacagta a fájdalomamat.

– Sajnálom, Nash Bash! – mondtam elég hangosan ahhoz, hogy hallja a telefonon keresztül.

– Ne kérj bocsánatot attól az idiótától! – tiltakozott Holt.

– Imádni való idióta! – kiabálta Nash, miközben a hangja eltávolodott.

Újabb nevetés buggyant ki belőlem.

Holt felsóhajtott.

– Ne haragudj miatta.

– Ártalmatlan.

Igazság szerint szerettem úgy érezni magam, mintha a Hartley klán tagja lennék. Szerettem Nash kötekedését. Grae rendíthetetlen barátságát. Lawson védelmező nagy testvéri allűrjeit. Még Roan

felém vetett mogorva pillantásait is. Imádtam, hogy úgy kezeltek, mintha közéljük tartoznék.

– Annyira ártalmatlan, mint fejbe kólintani valakit egy kerítés-léccel – morogta Holt. – Jobb, ha megyek, és segítek neki, különben sosem jutok el a barátnőmhöz.

A melegség visszatért. Szétáradt bennem. Mélyen beivódott azokra a helyekre, amik csak az övéi voltak. Lehalkítottam a hangom.

– Holt?

– Hmm?

A léptei nesze elárulta, hogy már elindult a hatalmas garázs felé Hartley-ék telkén.

– A mai az az este, amikor nem akarsz elkésni. – A hangomban rekedtes ígéret csendült.

Holt léptei elnémultak.

– Tücsök...

A gyomromban állandósult a remegés.

– Csak ne késs el!

A végtelenségig terjedt azoknak a dolgoknak a listája, amik általában megakadályozták Holtot, hogy időben érkezzen. Egy anyakacsa próbált átkelni az úton, és neki meg kellett állítania a forgalmat, hogy a mama és a kicsinyei biztonságban átérhessenek. Nem találta a kulcsait. Égen-földön kereste, amíg aztán rá nem lelt a teherautója ajtajában. De a leggyakoribb az volt, hogy kiment egy kutató-mentő akcióra az apjával. Erről elfelejtett SMS-t küldeni, és elkerülhetetlenül mindig Grae-nek kellett tudatnia velem, hogy hová tűnt a bátyja.

Ezek egyikéért sem haragudhattam, hiszen mindig annyira jó indokok voltak. Holt *maga* volt ennyire jó. Ez volt ő: könnyen elterelődött ugyan a figyelme, de mindig a legjobb szándékkal telve. És én a halálom napjáig szeretni fogom a jó szívéért.

- Nem fogok késni. – Holt hangja mélyen, ígérettel telin zengett. A bennem lappangó forráság felszikrázott és felkavarodott.
- Hamarosan találkozunk.
- Hamarosan, Tücsök!

A vonal elnémult, de a fülemhez szorítva tartottam a telefont, mintha még mindig hallanám a simogató dallamát annak a hangnak, amit jobban ismerek a sajátomnál is. Kevés dolgot szerettem jobban, mint amikor kicsúszott a száján a becenevem.

A szám mosolyra görbült az emléktől, amikor elkezdett így hívni. Szellemesdit játszottunk, és én halálra rémültem, amikor rám került a sor, hogy elrejtőzsek. A szívem annyira verte a bordáimat, hogy beleremegtem. Amikor Holt hozzám lopózott, ijedtemben a legszánalmasabb, ciripelő hangot adtam ki ahelyett, hogy sikoltottam vagy kiáltottam volna. Magához ölelt, meleg és erős teste körbeburkolt, és így nyugtatott: *„Ne félj, Tücsök! Majd én eljusztem a szellemeket.”*

Holt már jóval azelőtt a biztonságot jelentette számomra, hogy egy pár lettünk. Vigyázott rám, már mielőtt megtettem az első lépéseimet. De több is volt ez ennél. Nem létezett olyan hely, ahol békésebben éreztem volna magam, mint Holt mellett.

Szorosabban markoltam a telefont, és a mellemhez nyomtam, közben milliónyi emlék futott át az agyamon. Készen álltam. Nem akartam a szüzességemet a közhelyes módon odaadni Holtnak: egy hotelszobában a jövő hónapban, a végzős bálja után. Nem akartam azt sem, hogy miután elhagyja Cedar Ridge-et a Washingtoni Egyetemért, a kollégiumi szobájában essen meg az első együttlétünk, közben azon izgulva, hogy a szobatársa bármelyik pillanatban megjöhet. Különlegeset akartam. Hogy csak ő meg én legyünk.

Ellöktem magam a konyhapultról, és felfelé indultam a lépcsőn, egyszerre két fokot lépve. Miután befordultam a sarkon, és beléptem

a szobámba, friss szemmel vizsgáltam meg a helyiséget, felmérve, hogy nem túl gyerekes-e.

Soha nem éreztem még annyira a kétévnyi szakadékot Holt és magam között, mint most, amikor továbbtanulni készült. Bár mindössze néhány órányi távolságra lesz, de nekem úgy érződött, mintha egy másik bolygóra kerülne. Reszketegen kifújtam a levegőt.

A távolság nem számított. Ami Holt és énközt volt, tartósnak született. Túl sok mindenben mentünk keresztül együtt – fénypontokon és mélypontokon, hétköznapi és rendkívüli dolgokon. Voltak születésnapok és vakációk. Problémák a szülőkkel, és egyszer majdnem elvesztettük Grae-t. Voltak táborozások és Hartley családi vacsorák. Az egész életünk örökre összefonódott. Az enyém volt a kuncogása élete minden szakaszában, és én nem engedem ezt el.

Ilyen gondolatokkal indultam a zuhanyzó felé. Nem kapcsoltam be zenét, mint általában szoktam. Hagytam, hogy átjárjanak a Holttal kapcsolatos emlékek, miközben megmostam, majd megszáritottam a hajam. Miközben aprólékosan kisminkeltem magam, hogy kiemeljem és kicsit zöldebbnek mutassam a mogyoróbarna szememet. Miközben belebújtam a kedvenc nyári ruhámba – amiről tudtam, hogy nagyon bejön Holtnak.

Felkaptam a telefonomat, és megnéztem az időt. Egy halk nevetés bukott ki belőlem. Tizenöt perc késés. De hát ismertem Holtot – néha jobban is, mint magamat. Szóval ennyivel eleve számoltam. A csirkének még további harminc percig kellett sülnie.

Egy kocsi ajtaja csapódott be, és az érzések hulláma áthömpölygött rajtam. Az ablakomhoz siettem, lenéztem az áttetsző függönyökön keresztül. De nem Holt ezüstszínű teherautója állt a felhajtón. Helyette egy ismerős terepjárót láttam – viszonylag újszerűt, amin már mégis egy csomó horpadás éktelenkedett.

Összeszorult a gyomrom, amikor Randy Sullivan és Paul Matthews előmászott a kocsiból. Mit keresnek ezek itt? Gyorsan körbepillantottam az utcán, gondolatban felmértem, hogy esetleg rossz háznál kötöttek-e ki. Ha már sötétedés után lettünk volna, arra tippelek, hogy vécepapírral akarják kidekorálni a házamat – mert az elgáncsolás a folyosón és a folytonos piszkálódás az osztályban nyilvánvalóan nem elegendő szemétkedés.

A nevetgélésük újra rájuk vont a figyelmemet. Paul felemelte a kezét, a hüvelyk- és a mutatóujja egy pisztoly alakját formázta, amikor az ablakomra szegezte. Végigfutott a hideg a hátamon.

Randy röhögött, és felkocogott a lépcsőn, majd becsengetett.

A csengés végigvisszhangzott a csendes házon. De én nem mozdultam.

A csengő újra megszólalt.

– Wren! – csicseregte Randy. – Gyere csak le!

Valami mindig is volt a hangjában, amitől libabőrös és tiszta ideg lettem. A nagymamám folyton mondogatta, hogy okkal vannak a megérzéseink, és bolondok vagyunk, ha nem hallgatunk rájuk. Szóval maradtam pontosan ott, ahol voltam.

Éppen csak ki tudtam venni a két srácot odalent, ahogy tovább nyomkodták a csengőt. Egy osztállyal felettem jártak, és pont úgy néztek ki, mint a többi diák a gimiben: póló és farmer, a hajuk egy kicsit kócosra belőve. Csakhogy bennük kegyetlenség lakozott, ami mindig is ott lapult a lelkükben.

Nem én voltam az egyetlen, akit kipécéztek maguknak, de mindig azokat szemelték ki, akik fizikailag gyengébbek voltak náluk. Talán azért, mert nehéz időszakot éltek meg az általánosban. Talán egyszerűen csak bennük élt az aljasság. Bármilyen is legyen az oka, ha csak lehetett, messzire elkerültem őket.

– Talán nincs itthon – vélekedett Paul, miközben átkukucskált az oldalsó ablakon.

Randy megrázta a fejét.

– Itt a kocsi.

– Akkor Holttal van valahol.

Randy az étkezőt és a konyhát megvilágító lámpákra mutatott.

– Itthon van. Fogadjunk, hogy a szerelmetes fiúkaja bármelyik percben itt lehet.

Paul szája csúf mosolyba ferdült.

– Mi a baj, Wren? – szölongatott. – Nem akarsz találkozni velünk?

– Ó, de bizony fog! – vágta rá erre Randy. A keze besiklott a pólója alá, az ujjai körülzártak valamit, amit nem tudtam kivenni, amíg ki nem húzta az övéből.

Az agyam összerakta az egyes darabkákat, még mielőtt az egészet átláttam volna. Fekete markolat szorosan Randy ujjai között, ezüstszínű cső csillog a gyenge fényben. Egy pisztoly.

Zúgás kezdett dübörögni a fülemben. Nem mintha addig még sose láttam volna fegyvert. A mi városunk messze volt Kelet-Washington kítaposott ösvényeitől, hegyek között feküdt, ami azt jelentette, hogy autóval télen néha lehetetlen volt elérni Cedar Ridge-et. Éltek itt medvék, pumák és prérifarkasok. A vadászpuskák és karabélyok jellemző kellékek voltak, különösen a kintebb lakó emberek körében.

De nem hiszem, hogy valaha is láttam volna kézfegyvert, és biztosan nem egy iskolatársam kezében a saját küszöbömön.

Paul felröhögött, és ő is előhúzott egy pisztolyt az övéből.

– Nem próbáltad az ajtót? Valószínűleg nincs is bezárva.

Igaz, hogy a város legtöbb lakója nem törődött az ilyesmivel. Nekem azonban mindig ott csengett Holt hangja a fejemben. *„Szeretném hallani, hogy kattann a zár.”*

Ki nem állhatta, hogy a szüleim ennyire magamra hagytak. Ismételtelen a fejembe verte, hogy ellenőrizsem az összes ajtót és ablakot, mielőtt lefekszem. Idővel ez a szokásommá vált. Kényszerré. Minden ajtót bezártam, miután beléptem. Grae-t megőrijtette, hogy nem sétálhatott csak úgy be, amíg végül kulcsot nem adtam neki.

A szívem a bordáimon kalapált, miközben az ujjaim csúszkáltak a telefonom kijelzőjén. Négy próbálkozásba telt, mire beütöttem azt a három aprócska számot. Kilenc. Egy. Egy.

– Cedar Ridge-i rendőrség, tűzoltóság és orvosi ügyelet. Mi a vészhelyzet?

– K-két fickó próbál bejutni a házamba. Fegyverük van – suttoztam.

– A francba. Zárva van – hallottam Randy mormogását.

Paul felsóhajtott, és lehajolt, hogy átkutassa a lépcsőt.

– Kell legyen valahol elrejtve egy kulcs.

– Kivel beszélék és hol tartózkodik?

– Wren Williams. – Elhadartam a címemet.

– Wren, Abel vagyok. Küldök neked segítséget! Csak maradj velem vonalban. Biztonságos helyen vagy?

Megragadtam a függönyt, és néztem, ahogy Paul és Randy körbeólalkodnak a ház körül. Minden egyes lépés közelebb vitte őket ahhoz az átkozott kerámiabékához, amit anyám a hátsó teraszon tartott, alatta egy kulccsal, *csak vészhelyzet esetére*.

– A kulcsot keresik. – A hangom remegett, amikor eltűntek a szemem elől. Talán el kellene futnom. De a legközelebbi szomszédom fél mérföldre volt. Csak egy szerencsés lövés kellett volna ahhoz, hogy megbánjam, amiért vállaltam ezt a kockázatot.

– Van egy odakint?

– Igen – leheltem.

– Azt akarom, hogy bújj el, Wren! Ott, ahol a legkevésbé valószínű, hogy keresnének.

Az agyam vadul pörgött. Hányszor játszottunk Grae-jel bújócskát ebben a házban gyerekkorunkban? Túl sokszor ahhoz, hogy megszámoljam. Ismertem minden egyes zegzugot. Mégsem tudtam rávenni az agyamat, hogy együttműködjön.

– Wren? – makacskodott Abel.

– N-nem tudom, hova bújjak.

– Mit szólnál a padláshoz vagy a kúszótérhez? Egy szekrény esetleg? Vagy az ágy alatt?

Képek sora villant át az agyamon. Lehetőségek. A padlás nem jó. Az ajtaja túl szembeszökő. A bejárat a kúszótérbe a földszinten volt. Nem kockáztathattam meg. A gondolattól, hogy beszuszakoljam magam egy ágy alá, összeszorult a mellkasom.

Csak egy szekrény maradt lehetőségként. Mozgásba lendültem. Az én szobámban levő szekrény az egyik első hely, ahol keresnének. A szüleim szobájába akartam menni, és körülvenni magamat az ismerős illatukkal, de a másik irányba kényszerítettem magam, a vendégszobába.

Pánik csordogált az ereimben, ahogy végigpásztáztam a helyet. A szekrények egyike sem nyújtott különösebb védelmet vagy álcát. Ezeket túl könnyű lenne átkutatni.

Visszasurrantam a folyosóra, és a vendégfürdőszobába mentem. Kinyitottam a mosdókagyló alatti szekrényt. Letettem a telefont, és sietve kiürítettem a szekrény vegyes tartalmát. Gyorsan bedobtam mindent az egyik fiókba.

Megragadtam a telefonomat, és bemásztam a mosdókagyló alá. Mindig is átlagos magasságú voltam, és örültem neki, hálát éreztem,

amiért beleolvadhatok a tömegbe. Akkor viszont bármit megadtam volna azért, hogy olyan aprócska legyek, mint Grae.

Behúztam az ajtókat, de nem egészen sikerült bezárni őket. Erősebben nekiszuszakoltam magam a hátsó falnak.

Abel hangja zendült fel a vonalban.

– Wren, hol vagy?

– A fürdőszobában. A vendégfürdőszobában. A galérián. A mosdókagyló alatt. Mennyi idő, amíg a rendőrség ideér?

Egy részem azt remélte, hogy Holt legidősebb bátyja, Lawson lesz az, aki kijön a bejelentésre. A másik felem azt akarta, hogy a közelébe se kerüljön ennek az egésznek.

A diszpécser egy pillanatig csendben maradt a vonal másik végén.

A szívem elszorult.

– Abel?

– Három lövöldözés volt ma este. Minden elérhető rendőrtiszt odakint van. Ketten elindulnak hozzád, de ők fent vannak a hegyen. Beletelik még egypár percbe.

Három lövöldözés. Ez nem volt lehetséges. Nem egy olyan kisvárosban, mint a miénk. A legrosszabb dolog, ami mifelénk megesett, egy súlyos autóbaleset volt, amiben két ember meghalt. Lövöldözések a nagyvárosokban történtek. Itt nem.

A zúgás felerősödött a fülemben, és átszivárgott az egész testembe. Biztosan ők voltak. Randy és Paul. Millió dolog futott át az agyamon. Kérdések, hogy miért és ki volt a célpont. Megölték-e valakit?

Kopogtatás hallatszott a hátsó ajtón, én pedig ijedtemben megugrottam, és beütöttem a fejemet.

– Wreeeeeeen, látom az ételt a pulton! Tudjuk, hogy itthon vagy – szólongatott Randy.

– Látod őket, Wren? Felismerted őket?

– Igen. R-Randy Sullivan és Paul Matthews. Az én iskolámba járnak.

– És láttad a fegyverüket?

– Igen. Pisztolyok. – Most már kezdtem elzsibbadni, mintha ez az egész valaki mással történne, és én csak valahonnan kívülről figyelnék.

– Van fegyvered?

– Nincs. – A hangom megbicsaklott.

Holt apja, Nathan hajthatatlan volt abban, hogy mindannyiunkat megtanítsa a fegyverek biztonságos használatára, de a mai napig az volt az egyetlen alkalom, amikor valaha is fegyvert fogtam a kezembe – hacsak a konyhakést nem számítjuk.

– A rendőrök tizenöt percre vannak. Nemsokára ott lesznek!

– Megtaláltam! – kiáltott fel Paul.

Hallottam a kulcs zörgését a zárban, a hengerbetét elfordulását és a zárnyelv félrecsúszását. Vagy talán csak a képzeletem volt az, ami miatt mindez úgy hangzott, mintha bomba robbant volna a hátsó ajtómnál.

– A házban vannak. – Alig lehetett hallani a szavaimat, miközben léptek dübörögtek felfelé a lépcsőn. – Ne beszéljen!

Abel nem szólt egy szót sem, de egy kattanás hallatszott a vonalon keresztül. Alig észrevehető jeleként az egyetértésnek.

Káosz tört ki az emeleti előtérben – a szobámból hallatszott. Bútorok törtek, és dőndült a szekrényajtó.

– Hol a pokolban van az a karót nyelt kis ribanc? – mérgelődött Randy. – A szívserelmed most nincs ám itt, hogy megvédjen, ugye?

Ó, *istenem*. Holt. Az elmém önmagával hadakozott. Egy részem azt akarta, hogy mentsen meg ebből a rémálomból. De egy másik részem a lehető legmesszebb szeretne tudni őt ettől a háztól.

Randy eltorzult arca villant fel az elmémbe. A düh, ami a vonásaira vésődött, miután hetedikben randira hívott, én pedig visszautasítottam.

A lélegzetem szaporán zihált, ahogy Randy és Paul szobáról szobára jártak. A levegő megrekedt a tüdőmben, amikor lépések hangzottak fel a fürdőszobában. Valaki félrerántotta a zuhanyfüggönyt.

Egy lövés dörrent, azután üvegszilánkok csörömpölését hallottam.

– Tartogasd a golyóidat a fontos dolgokra – mondta Paul.

– Valahol itt van – csikorgatta a fogát Randy.

– És meg is fogjuk találni.

Halk léptek hallatszottak a földszintről, amitől a megkönnyebülés és a félelem küzdött bennem. Holt az, vagy a rendőrség? Holt biztosan becsöngetett volna. A rendőrség volt. Annak kellett lennie.

A szekrény ajtószárnyai kicsapódtak, és Paul vidáman felhuhogott.

– Nézd csak, mit találtam, Ran! Csak nem egy jó kislány bujkál a mosdó alatt?

Randy arcát vigyor torzította el, amikor Paul kirángatott.

– Térdre!

Paul a padlóra lökött. Olyan erővel csapódtam a csempének, hogy a gerincem is belerázkódott, és a telefonom a fürdőszobaszőnyegre bukfacezett.

Randy felkapta, és a kijelzőre meredt. Az ujjá rácsapott a hívásbefejezés ikonra.

– A hülye kurva a 911-gyel volt vonalban. Megmondtad a zsaruknak, hogy ki van itt?

– N-nem.

– Kibaszott hazug! – Randy olyan erősen vágott pofon, hogy a fejem hátranyeklett, és vért éreztem a számban.

Léptek hangzottak fel a folyosón. Imádkoztam, hogy siessenek már a rendőrök.

Paul rátaposott a telefonomra, a kijelző roppanó hangot adott ki. Az egyetlen dolog, amit még láttam, az a Holttal közös képem volt, millió apró darabra zúzódva.

– El kell tűnnünk innen! A zsaruk már úton vannak.

Randy szeme felvillant.

– Nem, előbb még elszórakozom veled!

A távolban sziréna szólalt meg. Újabb segítség.

Siessetek!

Újra meg újra elkántáltam a szót a fejemben, mintha ez a négy szótag megmenthetne.

– *Most* azonnal indulnunk kell! – csattant fel Paul.

– Akkor segíts bevinni a bigét a kocsiba. Nem akarom elsietni veled a dolgokat.

A gyomrom felfordult, a fémes íz a számban felerősödött.

Paul felemelte a fegyverét. Nem bírtam elfordítani a tekintetemet a torkolatról, ami egyenesen rám szegeződött. Emlékek villantak fel a cső sötétjében. Nevetés, ahogy a levegőben úsztam, amikor Holt beledobott a tóba. A bizsergés a bőröm alatt, amikor először érintette az ajka az enyémet. Az, ahogy Holt szorosán átölelt, én pedig hagytam szabadon folyni a könnyeimet, amikor a szüleim elfelejtették a születésnapomat. Megint. Annak a nagyszabású, gyönyörű jövőnek a tervezetése, ami egyszer a miénk lesz.

A legjobb pillanataim mind Holthoz kapcsolódtak. De közel sem volt belőlük elég.

Kiáltásra nyitottam a számat. Vagy könyörgésre. Még én magam sem voltam biztos abban, hogy melyikre.

De nem volt rájuk lehetőségem.

Egy pukkanást hallottam, mint amikor egyetlen petárda felsuhan a levegőbe.

A mellkasomban forróság támadt. Aztán tűz. És lefelé csúsztam.

A csempe nagyon hideg volt, jeges ahhoz a pokolhoz képest, ami a felsőtestemben lángolt. Legszívesebben belesüppedtem volna ebbe a hidegbe, hogy elmeneküljek a forróság elől. De a leginkább Holtot akartam.

– Mi a fasz? – hördült fel Randy.

– Nem éri meg, hogy letartóztassanak érte, ember! Menekülnünk kell!

A mennyezet színekavalkáddá olvadt felettem, a pasztellszínek egymásba fonódva kavarohtak, amíg az egész majdnem úgy nézett ki, mint a kedvenc napszakom. Az alkonyat. Hányszor vettem rá Holtot, hogy üljön ott velem naplemente utánig, és nézzük, ahogy az éjszaka átveszi az uralmat. Hogy az égbolt megnyugtassa a lelkemet.

Szinte éreztem, ahogy Holt a halántékomhoz szorítja az ajkát. *„Mind-en egyes alkonyatot veled fogok megnézni. És az összes holdkeltét is.”*

Lépések mennydörögtek a lépcsőn.

– Hol a fenében van Holt? Mindkettőjűnkre szükségünk van.

Próbáltam rávenni az agyamat, hogy elhelyezze valahová ezt a hangot. De nem igazán sikerült...

„Ne félj, Tücsök. Majd én elijesztem a szellemeket.”

Az alkonyszínű mennyezet elsötétült, és az egyetlen dolog, amire gondolni tudtam, az volt, hogy örülök, amiért Holt elkésett.

De bármit megadtam volna, hogy még egyszer érezhessem, ahogy a karja átölel.

Elő fejezet

Holt
JELEN

Tíz év.

Nem tudtam megállni, hogy fejbem ne karikázzam be a számot. Háromezer-hatszázötven nap. Még mindig úgy ismertem ezeket a hágókat, mint a tenyeremet. A hágókat, amelyek a téli hónapokban annyira be voltak havazva, hogy járhatatlanná váltak, így az egyetlen út a városba be és onnan ki vagy a légi közlekedés volt, vagy kompra kellett szállni a tó túlsó végéig, már ha a víz nem fagyott be éppen.

Mindig is élveztem ezt az elzártságot a világtól. Cedar Ridge olyan helynek tűnt, amit nem érintett meg annak a gonoszsága. Mostanra persze mind elvetettük ezt a téveszmét. A gonosz időnként csak ügyesebben rejtőzködött.

Összeszorult a gyomrom, amikor bevettem az utolsó kanyart a város határa előtt. Mercedes G63-asom úgy simult az útra, mint az álom. Bármikor máskor izgalommal töltött volna el, hogy beveszem ezeket a hágókat, próbára teszem a reflexeimet, és érzem azt az adrenalinlöketet, ami emlékeztet arra, hogy még mindig élek. De ma nem.

Az út kiegyenesedett, és megpillantottam a táblát, ami mellett már számolhatatlanul sokszor elhaladtam. *Üdvözljük Cedar Ridge-ben. Népessége 2163 fő.* A lélekszám magasabb volt, mint tíz évvel ezelőtt. Ahányszor csak betettem ide a lábam azóta, hogy elköltöztem, mindig repülővel érkeztem és távoztam – amilyen gyorsan csak emberileg lehetséges volt.

Nem kísértettem a sorsot. Semmi esélyt nem adtam arra, hogy bárki ismerőst lássak a családomon kívül. Nem kockáztattam, hogy találkozom *vele*.

Az emlékek nekizúdultak az elmémbe tégláról téglára fájdalmasan felhúzott falaknak. Vér. A gyengécske pulzus az ujjaim alatt. A tenyerem kétségbeesetten próbálja az életet visszatuszkolni a mellkasába.

A kormánykereket borító bőr hallható tiltakozással nyikorgott, amikor újból megerősítettem a mentális falaimat. A pokolba is. Jobb védelemre van szükségem, ha már pusztá másodpercek után megtörök.

De lehet, hogy nem is kell védelem. Megérdemeltem minden fájdalmas emléket, ami pusztítóan kavargott az agyamban.

Ránéztem a műszerfal órájára. Tizenegy tizenhárom. A tekintetem a karórámra siklott. Tizenegy tizennégy.

Az állkapcsomban megrándult egy izom, és gyorsan ellenőriztem a műholdas mobilom kijelzőjét. Tizenegy tizennégy. Ujjaim fürgén a konzolhoz siklottak, hogy beállítsam az órán a helyes időt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Egy perc.

Néhány embernek ez semmiség. De én tudtam, hogy életek veszhetnek el másodpercek alatt. Egy egész perc a különbséget jelenthette a biztonság és a katasztrófa között.

A mobilom megszörrent a terepjáróm hangszóróin keresztül, és Jack neve villant fel a konzolon. A hüvelykujjammal megnyomtam a kormányon lévő gombot, hogy fogadjam a hívást.

– Minden rendben?

– Ha azt mondanám, hogy a csapat szétesik nélküled, akkor vajon visszavonzolnád ide a segged?

Egy pillanatig nem szóltam semmit. A csapat velem *együtt* esett szét. Nem voltam biztos benne, hogy apám szívrohama vagy a végül visszatérő múlt jelentette a bosszút.

Jack jól hallható sóhajt eresztett meg.

– Tudom, hogy egyik nehéz ügyet kaptuk a másik után. De ami Castille-jal történt, az nem a te hibád.

– Az én küldetésem, az én felelősségem. – Egyetlen másodperc, és egy újabb rám bízott ember vesztette el majdnem az életét. A hónapokig tartó rehabilitáció segített ugyan rajta, de még hosszú út állt előtte a teljes felépülésig.

– Mindannyian tudjuk, hogy ez a munka kockázatokkal jár.

Tudtuk. A magánbiztonsági szektorban végzett munka bármit takarhatott szerte a világon: magánvállalkozóknak dolgozni a Közel-Keleten, gazdag családoknak Európában, hírességeknek Los Angelesben, vezérigazgatóknak bármilyen elképzelhető helyen – olyanoknak, akiknek veszélyben forgott az élete valamilyen okból. Ez lehetett kapzsóság. Megszállottság. Hataloméhség.

Az ebben a szektorban és a háborús zónákban végrehajtott küldetésem során a sötétség példátlan mélységeit láttam. De soha semmi